

Satu Helin, lukuvuosi 2019-2020, Columbian yliopisto, datajournalismin koulutusohjelma, raportti opinnoista

Aloitin opinnot New Yorkissa, Columbian yliopiston datajournalismin koulutusohjelmassa toukokuussa 2019. Tämä aloitusajankohta on monin tavoin haastava: Columbiassa aloitimme vain päivä tai pari sen jälkeen, kun edellinen vuosikurssi oli valmistunut. Tämä hiukan näkyi varsinkin Columbian hallintoportaan jaksamisessa. Kuvaavin on ehkä orientaatio. Kun syksyllä aloittavat saavat viikon tarkasti järjestetyn orientaation, meillä siihen oli yksi päivä, johon ei kuulunut edes kampuksen esittelyä. Heikko tiedonsaanti alussa turhauttaa erityisesti siksi, että sen vaikutukset ulottuivat koko lukuvuoteen.

Aloitusaika on haastava myös stipendiaatin näkökulmasta. Ainakin itselleni se tarkoitti opintojen aloittamista erittäin tiiviin työputken jälkeen. Vuodelle 2019 osuivat eurovaalit, joiden tekemisessä olin paljon mukana. Kun sen ohella ensin hoitaa pääsykoerumban ja sitten järjestää muuttoa Amerikkaan, olisi pieni tauko tullut tarpeeseen ennen Columbian sarjatlulta. Tilanne toki oli sama myös monella opiskelukaverillani. Nuorimmat olivat valmistuneet collegesta vain pari päivää ennen uusien opintojen alkua.

Datajournalismi on Columbiassa uusi koulutusohjelma. Olimme vasta toinen vuosikurssi ja meitä oli 20. (Alun perin 21, mutta kiinalainen opiskelukaverini erotettiin plagioinnin vuoksi syyslukukauden alussa. Plagiointi todella on pahin rikos, jonka Columbiassa voi tehdä.) Ihmisten taustat vaihtelivat paljon, amerikkalaisia oli noin 60 prosenttia ja meitä muita 40.

Enemmistö oli nuoria, noin 22-24-vuotiaita, jotka tulivat joko suoraan collegesta tai yhden työvuoden jälkeen. Joukossa oli kuitenkin myös yli kolmikymppisiä alan vaihtajia, esimerkiksi kaksi insinööriä, ja sitten itseni kaltaisia toimittajia, joilla oli jo paljon kokemusta, mutta jotka halusivat kehittää itseään tai muuttaa työuransa suuntaa. Kurssillani oli muun muassa Reutersin Hongkongin kirjeenvaihtaja, Reutersin taloustoimittaja Intiasta, CBS-uutiskanavan tuottaja, Nigerian ison radio- ja verkkouutiskanavan toimittaja ja Vanity Fairin entinen toimittaja. Itseäni on harmittanut, että tätä laajaa kokemuspohjaa ei huomioitu opinnoissa millään tavoin. Vähäisellä vapaa-ajalla ehdimme onneksi puhua paljon siitä, miten journalismi ja datajournalismin arvo eri puolilla maailmaa ja erilaisissa toimituksissa nähdään.

Ulkomaalaisista kiinalaiset olivat suurin ryhmä, heitä oli neljä. Itse olin ainoa eurooppalainen, mikä oli oikeastaan tosi mielenkiintoista. Aina tekee hyvää kuulua vähemmistöön. Kaikki olivat mukavia, innostuneita ja fiksuja. Muutamasta, erityisesti yhdestä kiinalaisesta ja kahdesta amerikkalaisesta, tuli itselleni hyvin läheinen ystävä.

Kesälukukauden ensimmäiset kuusi viikkoa käytiin niin sanottu koodausbootcamp. Se oli todella tiivis ja melkoisen raskas pelkästään koodaamiseen keskittynyt opiskelujakso. Se oli lisäksi suunniteltu niin, että meidät oli yhdistetty toimittajille tarkoitetun koodauskesäkurssin kanssa yhdeksi luokaksi, jossa oli 60 opiskelijaa. Minusta ryhmä oli liian iso, kun tarkoitus on oppia koodausta täysin nollasta. Tietojeni mukaan tällaista yhdistämistä ei enää jatkossa tehdä. Luulen, että tämä päätös palvelee tulevia datajournalismin opiskelijoita, vaikka olikin todella kivaa ja kiinnostavaa tavata monipuolinen joukko ympäri maailmaa tulevia toimittajia.

Itselleni kesän ensimmäiset viikot olivat hyppy syvään päähän. Minulla ei ollut mitään koodaustaustaa, ja tunnustan auliisti, että oppiminen ei ollut minulle helppoa. Meitä ei myöskään ollut ennakkoon varoitettu siitä, että myös lauantait olivat heinäkuun lopulle asti koulua. Se tarkoitti, että koska peräkkäisiä vapaita ei ollut, New Yorkista poistumisesta oli kesän aikana turha edes haaveilla. Harmillisesti myös moni New Yorkin kesätapahtuma jäi siksi kokematta.

Uuden opettelu, uusi ympäristö ja iso määrä hallinnollisia asioita tekivät kesän ensimmäisistä viikoista melko raskaita. Varsinkin kun koodauksessa edettiin todella nopeasti. Joku alaa aiemmin opiskellut sanoi, että kävimme kuudessa viikossa läpi asiat, joihin normaalisti käytetään vähintään puoli vuotta.

Onneksi moni lohdutti moneen kertaan, että koodauksen sisäistäminen tapahtuu eri ihmisillä eri tavoin ja toiset kielet ovat toisille helpompia kuin toisille. Lisäksi kesän jälkeen opitun päälle ei kovin paljon enää rakennettu vaan koko vuoden käytettiin joko täysin uusia kieliä tai sitten sovellettiin jo opittua. Minusta ei tullut loistavaa koodaajaa, mutta pystyn nykyään keskustelemaan ammattilaisten kanssa siitä, mitä koodatessa tapahtuu ja pyytämään omiin projekteihin oikealla tavalla apua. Lisäksi koodaaminen on minusta välillä tosi kivaa. Joten kaikki vuoden takainen hikoilu tuntuu kantaneen hedelmää. Pienempi ryhmä ja edes vähän hitaampi tahti olisivat olleet armollisempia.

Opettaja lähetti pari viikkoa ennen opintojen alkua vapaaehtoisen Python-tutoriaalini. Sen tekemisestä ennakkoon oli apua, ja suosittelen sen tai vastaavan läpikäymistä lämpimästi tuleville stipendiaateille. Tämän lisäksi haluan jakaa eteenpäin edeltäjältäni Päiviltä saamani vinkin: Joka viikko vähintään kaksi kivaa asiaa. Itse pidin koko vuoden kiinni siitä, että pidän viikossa yhden vapaapäivän (kahdesta on turha haaveilla). Lisäksi merkitsin jatkuvasti Google Mapsiin paikkoja, jotka kiinnostivat ja joissa halusin käydä. Näin oli yleensä aina kohde valmiina, kun vapaahetkiä ilmaantui. Kuten tiedetään, New Yorkin kulttuuri- ja tapahtumatarjonta on vailla vertaaja, ja olen tosi iloinen, että ehdin sentään siitä nauttia, enkä lykännyt sitä valmistumisen jälkeiseen aikaan. Silloin en koronan vuoksi enää ollut New Yorkissa.

Joitain tähtihetkiä kesään mahtui. Grafiikoiden peruskurssilla meillä oli jokaisella useita henkilökohtaisia mentoreita, joiden kanssa käytiin pari videopuhelua viikossa. Luulen, että aloin ymmärtää mistä Columbian yliopistossa on kyse, kun tajusin, että ensimmäinen mentorini oli Washington Postin johtava graafikko. Sen puhelun aikana kyllä toivoin, että minulla olisi grafiikoiden tekemisestä kokemusta enemmän kuin viikko.

Kursseihin tuli loppukesästä mukaan raportoinnin eli ihan perusjournalismin hands on -kurssi, joka vaati paljon seikkailemista eri puolilla New Yorkia. Syksyllä opintoihin kuului myös journalismia tukevia opintoja kuten lakia, etiikkaa ja tutkivia menetelmiä. Joulukuun mennessä suoritettiin 30 amerikkalaista opintopistettä. Se on paljon.

Perusjournalismin kurssin vaatimukset olivat kovia, eikä niissä annettu sijaa opiskelijoiden omille mieltymyksille. Suomalaisesta yliopistomaailmasta tutulle ajatukselle, että ”panostan tähän kurssiin ja teen tämän toisen rimaa hipoen” ei Columbiassa ole tilaa. Kaikkien opiskelijoiden menestystä seurataan tarkasti ja yrityksen puutteeseen reagoidaan nopeasti. Itselläni kävi raportointikurssin kanssa siinä mielessä tuuri, että kurssin teema oli maahanmuutto. Kurssin tehtävät tuntuivat ulkomaantoimittajalle ihan mielekkäiltä; vähän kuin joutuisi pikavauhtia vieraskieliseen kaupunkiin ilman fikseriä. Mutta kovin työläs ja

ajankäytöllisesti vaativa se oli. Deadlinet olivat hyvin lyhyitä ja esimerkiksi kurssille vaadittujen virkamiestason haastattelujen saaminen ei ole helppoa, kun on kaukaa kotoisin oleva opiskelija, joka ei edes edusta mitään mediaa.

Columbian alkusyksyn teema on luulot pois. Sitä ei pidä säikähtää. Ilmeisesti tarkoitus on saada kaikki aluksi ajattelemaan, että kukaan ei osaa mitään. Loppuvuosi menee sitten itsetunnon kasvattamiseen. Kesän peruskurssien jälkeen päästiin opiskelemaan esimerkiksi tutkivia tekniikoita, mikä tarjosi itselleni uusia käytännön työkaluja, ja oli siksi hyvin motivoivaa. Columbiassa myös professorien oma, ilmiselvä ja näkyvä innostus aiheeseen inspiroi. Samoin pienet ryhmät ja henkilökohtainen palaute.

Itselleni Columbian vuosi olikin koko ajan ylöspäin osoittava käyrä. Kaikki muuttui päivä päivältä kiinnostavammaksi, ja hyvinkin haastavista tilanteista suoriutuminen kasvatti uskoa itsen. Jälkikäteen ajatellen kesälukukauden loppu oli ehkä kaikkein isoin ponnistus, mutta kovia viikkoja oli kyllä pitkin matkaa.

Ainoa selkeästi pidempi loma on syys- ja kevätlukukauden välissä. Alkuvuodelle on varattu pari kolme viikkoa pelkkään opinnäytetyön tekemiseen, sillä muuten työ tehdään kokonaan opintojen ohessa. Tämä tauko on hyvää aikaa myös pieneen irtiottoon ja matkustamiseen. Vuosi on sen verran raskas, että todella suosittelen pitämään tässä kohdassa myös ihan lomaa. Itse matkustin ja vietin myös yhden mukavan viikon New Yorkissa kerrankin tekemättä koulujuttuja.

Kevätlukukausi oli itselleni asiasisältöjen puolesta ehkä kuitenkin kaikkein paras. Keväällä dataopiskelijat saavat viimein itse valita kurssija, joten vasta siinä vaiheessa opintoja pääsee räätälöimään. Opin myöhemmin, että osa näistä kursseista on varsin ikonisessa asemassa. Opiskelijoita jopa tulee Columbiaan, koska he haluavat esimerkiksi tietyn professorin kirjankirjoittamiskurssille tai maahanmuuttoa käsittelevälle kurssille.

Kurssivalikoima oli suuri, ehkä 25 kurssia, joista saa valita kaksi. Vaikka vain kahdelle kurssille pääsee, taulukosta on valittava kuusi, ja jokaiselle opiskelijalle taataan niistä kaksi. Sanottiin, että perusteluilla ei ole väliä, mutta itse kirjoitin silti tarkat perustelut, koska tietyille kursseille pääseminen oli itselleni tosi tärkeää. Tarjonta oli ainakin paperilla huikean hyvää, ja kursseista olisi itseäni kiinnostanut sängen moni.

Valitsemani kurssit olivat ehkä jopa Columbia-aikani parhaat: Computational Journalism (jossa esimerkiksi opeteltiin somen käyttöä teknisessä mielessä journalismin välineenä) sekä professori Emily Bellin pitämä Information Warfare. Molemmilla kursseilla oli taatusti alansa parhaat opettajat, ehkä jopa maailmassa. Kevätlukukauden kokemus oli lähinnä sellainen, että tajunta räjähti joka päivä uudestaan. Valinnaiskursstarjonnassa oli paljon muutakin hyvää, mutta näitä lämpimästi suosittelen, jos valinta on vaikea.

Kun lisäksi kevään ohjelmassa oli esimerkiksi algoritmikurssi sekä lopputyön tekemistä, niin paketti oli kyllä hurjan mielenkiintoinen. Kevät oli ehkä aikuisemmalle opiskelijalle siinäkin mielessä mukavampi, että se antoi enemmän mahdollisuuksia omien aikataulujen tekemiselle. Syksy oli hyvin koulumainen, mikä edes hippusen väheni kevään aikana. Silti haluan painottaa, että myös syksyn kurssitarjonta oli hyvä. Esimerkiksi medialakikurssi oli hurjan kiinnostava ja hyödyllinen.

Kuten sanottu, lopputyötä tehdään muun ohella ja sen aihetta kannattaa alkaa kypsytellä loppukesästä. Jokaisella on työtä varten oma ohjaaja, hiukan kuin Suomessakin, mutta suuri osa ohjaajista on työelämässä olevia journalisteja. Olin hirveän tyytyväinen omaani. Hän oli BuzzFeedin tutkiva datajournalisti, jolta opin todella paljon. Hän myös käytti työhöni aikaa ja energiaa, sillä vaikka moni oli ohjaajaansa tyytyväinen, toisenlaisiakin tarinoita kuulin.

Kun lopputyö oli palautettu maaliskuun puolivälissä, kaiken sekoitti korona. Oikeastaan täsmälleen päivää työn palautuksen jälkeen. Korona tuli todella rytkäkällä New Yorkiin, kuten nykyään tiedämme. Yhtäkkiä opetus siirtyi etämuotoon ja hyvin nopeasti kävi ilmi, että se ei suinkaan ollut suurin pulma. Isommat huolet olivat, mitä tehdä, jos sairastuu? Saako hoitoa? Ja miten käy, jos viisumi raukeaa ennen kuin Yhdysvalloista pääsee pois.

Columbia selvisi kriisistä paremmin kuin moni huippuyliopisto, joista osa esimerkiksi sulki asuntoloita sängen lyhyellä varoitusajalla tai irtisanoi sairausvakuutuksia. Mutta kyllä ulkomaalaiset silti jäivät varsin yksin selviämään ongelmistaan. Silmiin pistävää oli, että paikalliset ryhtyivät vaatimaan mm. mahdollisuutta päästä osallistumaan lähikursseille tulevana vuonna. Kyse olisi ollut päätöksestä, joka olisi hyödyttänyt vain amerikkalaisia. Vastaavia esimerkkejä on lukuisia, ja alussa se ahdisti. Koin, että Suomessa opiskelijat olisivat tällaisessa poikkeustilanteessa seisseet laajemmin yhtenä rintamana.

Monien asioiden summana tein lopulta päätöksen palata huhtikuun alussa Suomeen. Onnistuin saamaan viimeiset järkevät lennot Suomeen, ja varoitusaikaakin jäi sentään kaksi päivää. Columbiaan otettiin ylimääräinen neljän päivän luentotauko, joten matkustaminen onnistui sen puolesta. Eniten vaakakupissa painoivat turvallisuushuolet ja pelko viisumin vanhenemisesta. En missään nimessä halunnut vaarantaa esimerkiksi viisumin saamista Amerikkaan myöhemmin. Päätös oli hyvin kipeä. Olin jopa ryhtynyt harkitsemaan maahan jäämistä vielä opiskelujen päättymisen jälkeen.

Päätös oli silti helpotus. New Yorkin varsin sekavan tilanteen jälkeen karanteenasunto Tampereella tuntui lintukodolta. Lähteminen kuitenkin tarkoitti sitä, että minusta tuli yöeläjä. Opintojen viimeiset kaksi kuukautta asuin yksin laina-asunnossa (oma asunto oli yhä alivuokralla), ja elin väärällä aikavyöhykkeellä. Koodauskurssit olivat öisin kello 00.30-04. Se lisäsi opiskelun haastetta aika tavalla.

Columbia tuli toki hiukan vastaan. Kursseistahan ei muutenkaan Columbiassa anneta arvosanoja, mutta rehtorin päätöksellä keväältä ei jaettu lainkaan "low pass" -mainintoja. Ei tosin kunniamainintojakaan. Niitä annettiin aina kurssin 1-2 parhaalle. Ehdin syksyltä saada kaksi: *writing with data* ja *investigative techins* -kurssilta.

Columbiassa opiskelussa kriisiaikana oli yksi erityinen etu. Koulu reagoi journalistiseen tiedontarpeeseen erittäin ripeästi ja nopeasti. Joka viikko oli useita seminaareja, joissa vierailivat ebola-rokotetta kehittämässä olleet asiantuntijat, tilastotieteilijät, datavisualistit, sosiaalisten vaikutusten arvioija ja poliittisia huippuasiantuntijoita. Oli mahtavaa olla tällaisen tietomäärän äärellä juuri silloin kun sitä eniten kaipasi. Missään muualla en olisi taatusti päässyt vastaavasta nauttimaan.

Ylipäätään Columbiassa työelämän ja opintojen tiivis yhteen nivoutuminen on sekä esimerkillistä että innostavaa. Peruskurssien jälkeen monella kurssilla oli vastaavan opettajan tai professorin lisäksi niin sanottu kakkosopettaja, joka yleensä tuli suoraan

työelämästä. Minulla oli kaksi opettajaa New York Timesista, yksi WSJ:sta, yksi LA Timesista, yksi The Markupista ja yksi BuzzFeedista. Näin saatu kontaktiverkosto on täysin korvaamaton. Näiden lisäksi erilaisissa seminaareissa kävi valtavasti mediavaikuttajia. Esimerkiksi New York Timesin toimitusjohtaja ehti vieraillla vuoden aikana kahdesti. Luulen, että hän piti niin sanotun standardiesitelmän, mutta on syytä muistaa, että tämä standardiesitelmä on se sama, josta maksetaan erilaisissa johtajuusseminaareissa maltaita.

En myöskään muista, että Suomessa omana opiskeluaikana minkään ison mediatalon päätoimittaja saati toimitusjohtaja olisi vierailnut yliopistolla. Tämän keskusteluyhteyden todella soisi olevan Suomessakin tiiviimpi.

Eniten surettaa, että en päässyt kokemaan Columbian historiallista valmistujaisjuhlaa enkä hyvästelemään opiskelukavereita livenä. Tiivis vuosi ei saanut ansaitsemaansa kliimaksia. Silti olen tosi iloinen, että ehdin sentään viettää New Yorkissa melkein kokonaisen vuoden. Opintoja en vaihtaisi mihinkään, niin monta asiaa näen nykyään uusin silmin. On mahtavaa, että voin nykyään uudessa työssä myös käyttää näitä oppeja. Vuosi oli monella tavoin itselleni mullistava, enkä varmasti ikinä lakkaa olemasta siitä HS-säätiölle kiitollinen.